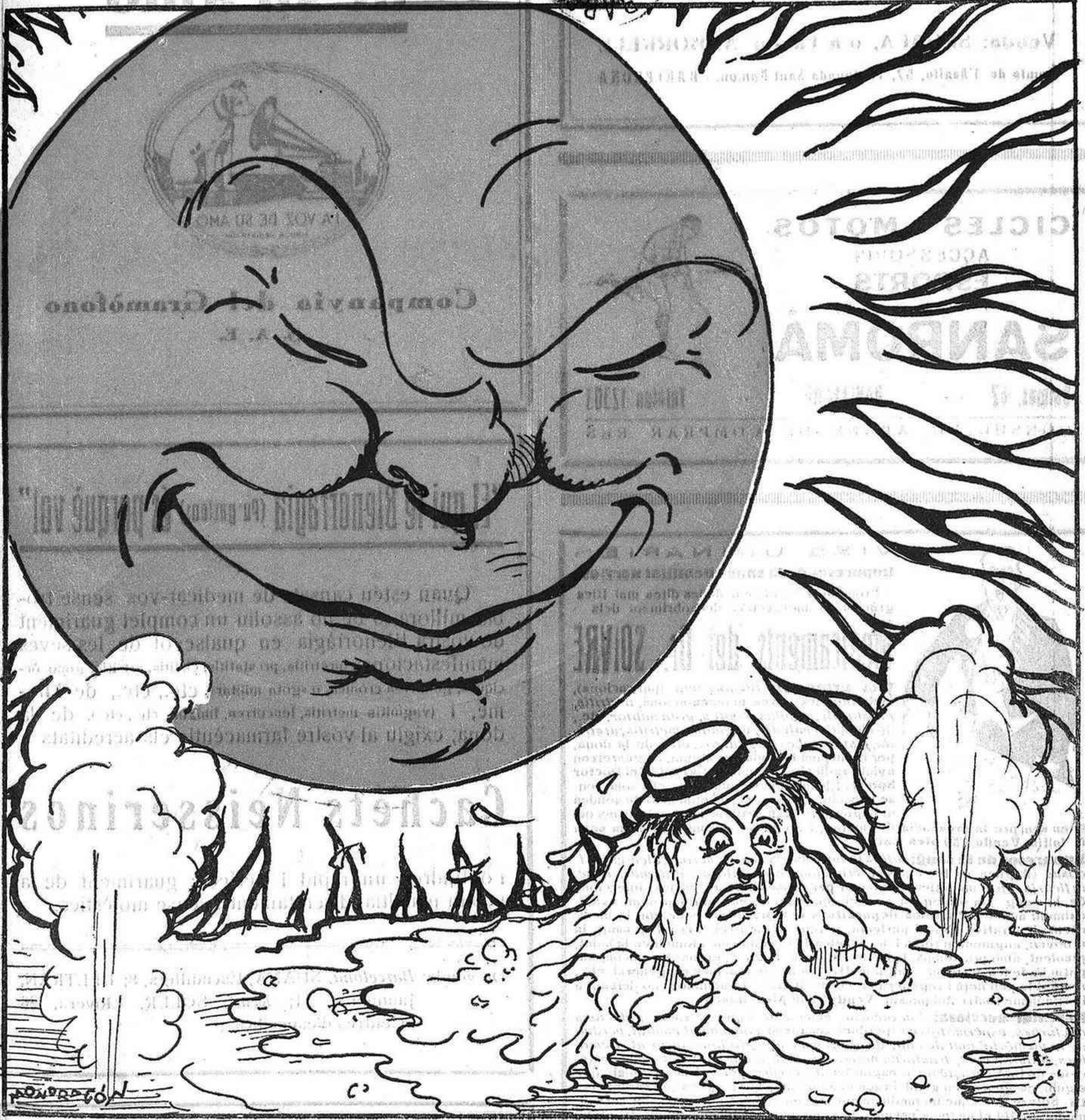

Barcelona, 19 de Juliol de 1919

La Voix de la Torratxa

ANY LIII - Núm. 2612 - 15 cts. - Atrassats 30

A l'estiu...

em fa més por el sol que el sastre

BARCELONA

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLI-NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els altres FLUIXOS de les vies urinàries, per CRONIQVES que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - BARCELONA - Telèfon 12303
CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillosos sempre i que necessiten del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

situen sempre la presència de la malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floriscos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

“El qui té *Blenorràgia* (Purgacions) és perquè vol”

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra *Blenorràgia* en qualsevol de les seves manifestacions (*uretritis*, *prostatitis*, *cistitis*, *artritis*, *gonocòciques*, *gonorrea crònica*, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (*vaginitis*, *metritis*, *leucorrea*, *fluxos*, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Cachets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: *Barcelona*, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRÁN, Junqueres, 11; *Reus*, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRONICA

Notícies de França

HEM estat uns dies a França. En aquests dies hem vagat pels indrets que fa uns anys, que ja comencen a ésser un xic llunyans, eren el pa nostre de cada dia; assistirem a unes sessions de la Cambra Francesa, en el moment que un home com Poincaré començà a explicar tot el que ha passat, passa i pot passar en l'importantíssim afer dels deutes de França vers la finança nordamericana. Quan home com Poincaré titllat per les esquerres franceses com un home conservador, perillós fins

i tot, segons ells, per la democràcia per haver demanat en les greus hores de fi d'any 1923 aquells famosos decrets lleis que no arribaren a posar-se en pràctica i que motivaren el famós triomf de les esquerres en maig de 1924, es decidia a donar compte a la Cambra de tot el que s'havia fet fins llavors sobre el tema transcendental dels deutes i obria al país els secrets governamentals, era per a nosaltres un fet estrany a l'ambient quotidià en que vivim. Per a nosaltres un Parlament com el de França, obert a totes les iniciatives, a totes les fiscalitzacions i a totes les col·laboracions també, era com podia ésser per a Paul Morand, André Gide, Albert Londres — viatgers incansables — els costums i les constitucions dels països exòtics que solen visitar per a donar-los a conèixer a llurs lectors.

El Parlament de França se'ns projectava com una organització desconeguda. Per si a vostès els passa el mateix, els ho explicarem. Els francesos són gent, generalment, d'idees clares i fets concrets. El país cada quatre anys és convocat a anomenar uns representants a la Cambra. Per a obtenir la representació cal que el país doni els vots, expressant així la seva voluntat col·lectiva. Qui obté la majoria va al Parlament o sigui al local social on es reuneix amb els altres representants dels altres indrets de França i d'aquesta reunió en surt el Govern que sempre ve a ésser la concreció de la totalitat de la Cambra i llavors el Govern s'anomena nacional o bé és el fet d'una majoria que vol implantar, des del Govern, reformes socials, i llavors és un Govern de partit. Aquest Govern és una reunió de set o vuit homes que estudien els afers i que donen compte del que volen fer als representants de la nació. Aquests porten els afers a estudi de llurs representants i aquests en darrer terme diuen la seva paraula. Llavors tornen al Parlament i es discuteixen, fins a arribar a un acord sobre el que es discuteix, sempre pres, naturalment, per majoria de vots. Posat en pràctica, es veu si va o no bé i per últim s'accepta o no. Certament que les coses dins d'un règimen com el que

acabem d'explicar i ja quasi desconegut van més a poc a poc, però com que són més a posar-hi el coll i a dir-hi la seva opinió s'arriba a fer quelcom que està d'acord amb la voluntat col·lectiva i essencial del país.

D'això a França en diuen democràcia, parlament, constitució.

El que és curiós és com un Govern extret d'una democràcia pot arribar a tenir un to major, directe sobre els costums del país. Un Govern com l'actual de França on hi són representats tots els partits centres del país, amb l'exclusió dels radicals-socialistes i dels partits dretans representats pel senyor Marin i d'altres, té una força superior que la que pugui tenir un home sol al mig de la mar. L'important de l'afer parlamentari, democràtic, constitucional-francès, no és que governi aquest o l'altre, sinó l'escala que és feta per a que puguin anar-hi pujant d'altres. Per exemple, avui podria morir l'extraordinari polític que és Raymond Poincaré i el país seguiria el seu camí blanament. Allà on hi ha Poincaré posarien un Briand, un Painlevé, un Steeg, un Herriot, etc., i no passaria res. El problema de la successió no seria un salt sobre l'abisme, sinó un clot de carretera que es saltà fàcilment. Hi han certament, altres fórmules individuals superiors, potser, però que tenen el perill de deixar pendants un munt d'afers que els que prenen possessió no saben com liquidar.

Viatjant, sempre s'aprèn quelcom. Avui els hem explicat com funciona el Parlament francès. Un altre dia parlarem de la Constitució. Sembla que això està de moda.

FRANCESC MADRID

LA CAMELIA DEL CRITIC

Com us imagineu el crític teatral del diari catòlic "El Matí"? Us l'imagineu, n'estic segur, alt, sec, amb cara de prunes agres, el posat sorrut, les celles arrugades, vestit d'una manera sagristanesca, amb taques d'oli que palesin un major contacte amb la sagristia que amb els escenaris.

No obstant, no hi ha res d'això. El crític d'"El Matí" és tot el contrari d'aquest retrat desagradable que acabem de fer-ne. Es grassó, lluent, camina a passets curts. Quan el teló cau, aplaudeix sempre, discretament, amb la punta dels dits. Fins vesteix d'una manera distingida. Cert que l'americana se li arruga una mica, que els pantalons se li han fet una mica curts. Però ell, els guants a la mà, sap fer que el conjunt quedi impecable.

Tan elegant és el nostre crític — vull dir el d'"El Matí" — que fins quan va a les estrenes no oblida mai de posar-se al trau de l'americana... Oh, no us cregueu, res de "ventiladors"! una camèlia. Aquest detall de la seva "tenue" és el que ha cridat més l'atenció. No és que sembli, per a un crític d'"El Matí", un detall massa profà. Tothom sap prou que la camèlia té precisament, entre

nosaltres un origen clerical. Fou un jesuïta, el P. Camelli, qui ens la importà de l'orient. Però com els altres crítics van al teatre molt sovint amb una presentació d'estar per casa (vestits de color, colls fluixos), aquest detall delicat del crític d'"El Matí" ha cridat molt l'atenció de bon principi.

Les actrius, naturalment, són les que n'estan més capficades. Endevenen que, per força, un crític que va amb una camèlia al trauc, serà un crític galant, que no dirà mai coses desagradables en el seu diari. La gràcia i la beutat femenina, les tindrà, evidentment, sempre molt en compte.

Ara bé; les actrius, sobretot les que fan papers de dames joves, són sovint una mica entremaliades i tafaneres. Una d'elles, doncs, un dia, guiada per un cert esgroguement que sempre té la camèlia del crític d'"El Matí", afirmava que aquella camèlia sempre era la mateixa; que era una camèlia que, a força de cuidar-la, se'n podia dir una camèlia momificada. Una altra actriu, però, es decantava a creure que més aviat l'esmentat crític seria posseïdor d'algun arbrissó que donava camèlies així, de natural marçides.

—Deuen ser — deia — camèlies fins i tot amb indulgències.

Però una altra còmica, molt bella i molt joveneta, que escoltava com si no entengués res, digué de sobte:

—No és pas això. Jo l'he vist de molt aprop aquesta camèlia. Gairebé l'he tocada.

—I bé, què? — vàrem fer tots amb ansietat.

—Es de setí!

DE LA CONSTITUCIO

La lectura d'aquests dies ha estat per a tothom els articles de la nova Constitució que, per a fer-nos feliços, ens ofrena el govern, amb una bona voluntat i una bona fe dignes de tots els nostres elogis.

Diem que tothom ha llegit aquests articles. I hem de rectificar: tothom, menys nosaltres. Però, és clar!, nosaltres no som ningú.

Confessem amb pena, fins amb un xic de vergonya, aquest pecat nostre — que pecat, i greu, el considerem — de no haver llegit els articles de la nova Constitució.

Però que ens perdonin els que l'han constituït o redactat, sobretot els senyors Cierva i Goicoechea: creiem sincerament que s'han equivocat. Aprofitem l'ocasió que hom permet d'opinar per a dir-ho ben alt, encara que amb tot el respecte que, des de l'any 1909, ens inspira el senyor Cierva: creiem que s'han equivocat en donar-nos ara el projecte de Constitució.

Francaament, no és una lectura d'estiu. No podien esperar un xic més, els senyors Cierva, Goicoechea i altres? Amb un xic més de paciència, esperant l'arribada de la tardor, estem segurs que haurien tingut més èxit.

La Constitució no és una lectura d'estiu. Fa massa calor per a empassar-se aquells articles que, ai las!, aviat seran articles de primera necessitat.

Amb una calor com aquesta, que cada dia apreta més,

hom no pot llegir amb tranquil·litat, amb atenció, la prosa dels senyors Cierva i Goicoechea. Els senyors Cierva i Goicoechea no són prosistes d'estiu.

Potser, amb les nostres paraules cruels, desfem una illusió. Però se'ns ha dit que podiem opinar i aprofitem l'ocasió.

No ens cansarem de dir-ho, la prosa dels senyors Cierva i Goicoechea no és una prosa que s'adigui amb la calor, el bany a la platja i l'orxata valenciana. Tot el contrari, és una prosa espessa, atapeïda, una prosa d'hivern. Una prosa que requereix un menjar calent, gras, i carregat d'espècies.

A l'hivern hauria tingut més èxit. Però a l'estiu, amb aquesta calor! Amb aquesta calor que tot ho estova, fins les espesses columnes d'aquesta Constitució que amb tanta fe, amb tant patriotisme, han aixecat uns homes que, pel que es veu, no suen ni s'estoven.

VIRAI.

Els "caretos" del Palau del Vestit

Una de les coses que fan badar més el foraster que visita la nostra Exposició — a part dels famosos surtidors — són els "caretos" o figurins mecànics que es troben arreu dins del Palau del Vestit.

De bastant temps ençà, l'art del "careto" s'havia perfeccionat molt a Barcelona, que ja és avui una ciutat plena de ninots sense ànima, de figures de cera i fusta, homes i dones sense suc ni bruc, que amb un vestit elegant al damunt semblen alguna cosa. Tot un món de fingides senyories, que ha donat pasta al teatre i a la novella. Però val a dir que els figurins que s'exposen ara al susdit Palau, obren una suggestió vivíssima damunt del visitant.

Ja som lluny d'aquells temps en què els botiguers de roba, "mantegaires", que en deien, exposaven a la porta de llurs establiments un senyor amb el cap de fusta mal pintada; i a les perruqueries s'hi veia un bust de senyora de cera groga al mig de l'aparador.

Ha evolucionat tant l'art del "careto", que avui, en visitar les instal·lacions dels modistas, hom es veu transportat a un país d'encantament i d'ensomni.

Ara els "caretos" no són lleigs ni antipàtics, com abans; van tots a la moda, gasten postures ardides i naturals, són nets i elegants. Els homes, semblen pescats a les platges de Deauville; les dones semblen de debò; les criatures... totes naturals.

I si a tot això, meravella artística, hi afegim les troballes d'una mecànica original, la illusió esdevé completa.

Als "caretos" del Palau del Vestit tot se'ls belluga. Sobretot, a la porta de sortida, hi ha un negret que saluda a tothom amb gran respecte, que és una delícia; sembla talment autèntic. La pell del rostre, les celles, els ulls, els llavis, tot se li mou amb pasmosa naturalitat.

Una modisteta, l'altre dia, s'hi va apropar amb l'intent de fer-li un petó.

—No veus, dona, que no té ànima! — li va fer observar una seva amigueta.

Ella respongué, mostrant unes dents tan blanques com les del negre:

—Que no té ànima?... Al menys tinc la seguretat que no la té dolenta.

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

El "partí xinès" que jo he vist

Com passen l'estiu les nostres dones... i no pòsem com el passen els homes,
per por de no comprometre'ls!

LA FORASTERA

--Volia anar al teatre; però sembla que d'això n'hi ha vaga, a Barcelona.

Art i Artistes

L'Ateneu Català de Sallent ha inaugurat una exposició d'Art i d'Indústria. Lloem l'esforç i lloem els resultats.

En els bons temps del cop de puny i la guitza és meritori, i vol encoratjament, tot allò que tendeixi a fer cultura i a envigorir la intel·ligència tan descuidada en favor del muscle. L'exposició dels sallentins diu molt a favor seu i és una realització.

Esmentem, en primer terme, els originals a l'aquarella d'Angel Pallarés; senyalen un artista complet. Antoni Jobé i Mercè Morral hi aporten també obres dignes d'estima. I encara els noms de Joan Prat, de Vicens Jaló, de Rosa Cortés, de Ignaci Vidal, de Antoni Graells, de Tomàs Vinyas, de P. Santamaria (les Aubes, prometen), de Jordi Küng (bé), de Charles Vila (originals a ploma ben orientats).

Ultra s'exhibeix un mobiliari, artístic, força artístic de P. Santamaria, una escultura d'Angel Vila (a senyalar), un aparell de radi d'Isidre Santanach i unes miniatures: estudis mecànics de Ramon Codina, fortament notables.

L'Ateneu Català Sallentí, és digne de tenir imitadors. L'enhonorabona.

M. B.

El "barri xinès" que jo he vist

EL "RICARDET", ERA UN BON HOME

"El Ricardet", l'heroi del present article, ha viscut, ha parlat amb mi, ha mort tan bellament com tractaré de descriure, i en els arxius de la brigada d'investigació criminal consta oficialment el fet, que vist per tot aquell el concepte de la vida del qual no sigui de pur convencionalisme, té a no dubtar les bel·leses d'una gesta digna per cert de millor causa.

El "Ricardet" té dinou anys, més aviat baix que alt, morenot, noble, fort, viu, eixelebrat...

La dona que l'acompanya en té disset d'anys, és gitana, adora En "Ricardet", ell l'ha fet dona, ell li ha dit un dia: "No vull que facis més "de la vida", Carmeta. Jo, que sóc un home, robaré perquè tu mengis; si sabés treballar, també ho faria: no en sé, i si els companys em veien fent de "fatiga" (1), em dirien "primo".

Amb ells pugem vers el restaurant de Miramar dos xicots més, "El Torrents" i l'"Hermano".

La nit és fosca, força fosca; una nit per a "treballar" amb profit; els homes faran la feina; ella, la Carmeta, vigilarà en la carretera que els guardes civils no la interrompin...

Dalt, en el restaurant, hi ha festa gran, així ho corroboren unes parelles que darrera els cristalls passen dansant pel saló de festes, inundat de llum i d'alegria...

A fora, l'"Hermano" ha pujat al pal que sosté els cables d'aram de conducció elèctrica.

El que volen fer és una rateria sense importància: furtar un rotlló de cable, en línia morta, que hi ha enrotllat a l'extrem del pal; la "feina", de senzilla, es fa sola. Despenja el cable l'"Hermano", salta a terra, estira per tal de fer-lo dependre fins l'altre pal del costat i guanyar uns "quilos" més de "mercaderia".

Baix, la Carmeta, amb uns ulls força oberts, vigila; és dona, i el cor li bateja; de bona gana tornaria a fer de la vida, perquè el "Ricardet" no exposés tan seguidament la seva... Però no ho voldrà mai aquell home, perquè la Carmeta porta un nin seu als braços... No cal ni pensar-ho.

L'"Hermano" tira fortament del cable, mes l'aram, acostumat a la tivantor violenta, s'arronça, es recargola, toca al cable del costat que aconduïx energia, s'estableix el contacte... i l'home, horroritzat, demana auxili, perquè un foc intern el devora, el socarra per dins i paulatinament li pren la vida.

D'un salt, el Ricardet agafa pels braços l'"Hermano", vol sostreure'l a la mort, lluita com una fera, i, a son temps, és presoner del corrent, que, poquet a poc, el carbonitza com una branqueta llançada al bell mig d'una foguera.

En resta un, "El Torrents", que després d'avisar amb un crit a la Carmeta, corre per tal de salvar de la mort el "Ricardet", però no pot ni tan sols apropar-s'hi, perquè el nostre home, conscient de la inútil exposició, despullant-se de tot egoisme humà, bellament, aprofitant un alè de vida que li resta, crida:

—No, Torrents; no em toquis, moriràs amb mi. Guarda a la Carmeta, que no faci mai més "de la vida".

Clareja; per la part del port, el sol tenyeix els aparells dels vaixells, de púrpura, els fumeralls llancen a l'espai

Molt bé el senyor Lluelles, sobretot en l'últim acte. Molt dignes la senyora Peris i els senyors Comellas i Munt-Rosés.

NOVEDADES

Segueix la senyora Olona conreant amb entusiasme el melodrama.

Darrerament, ha estrenat la traducció castellana de "El procés de Mary Dugan" i una obra del mateix autor: "La silla número 13".

BARCELONA

"El alfiler", obra del prolífic Muñoz Seca, és una comèdia de les menys dolentes d'aquest autor. En bones mans n'hauria resultat una excellent comèdia. En les pecadores del senyor Muñoz Seca s'ha fet malbé bastant.

Però sempre val més això que no les bogeries que amb massa freqüència ens dona el senyor Muñoz Seca.

BOB.

ENTREACTES

RAMON VINYES

A Berga. Treballant en el seu nou drama "La terra on no es canta".

LA PROFESSIO DE MISTRESS VARREN

Sembla que Carles Capdevila, traductor d'aquesta obra de Bernard Shaw, ha donat permís per a representar-la a l'Associació de Teatre Selecte.

HIPOLIT LAZARO

Aquest gran tenor català, avui un dels millors del món, ha cantat "Marina" a les Arenes.

Si a les Arenes hi caben divuit mil persones, el passat dissabte a la nit n'hi havia trenta-sis mil.

L'èxit fou absolut i total. Làzaro cantà superant-se a ell mateix, millor que mai.

ARA ANIREM BE

Es diu que la temporada vinent actuaran sis companyies de teatre català.

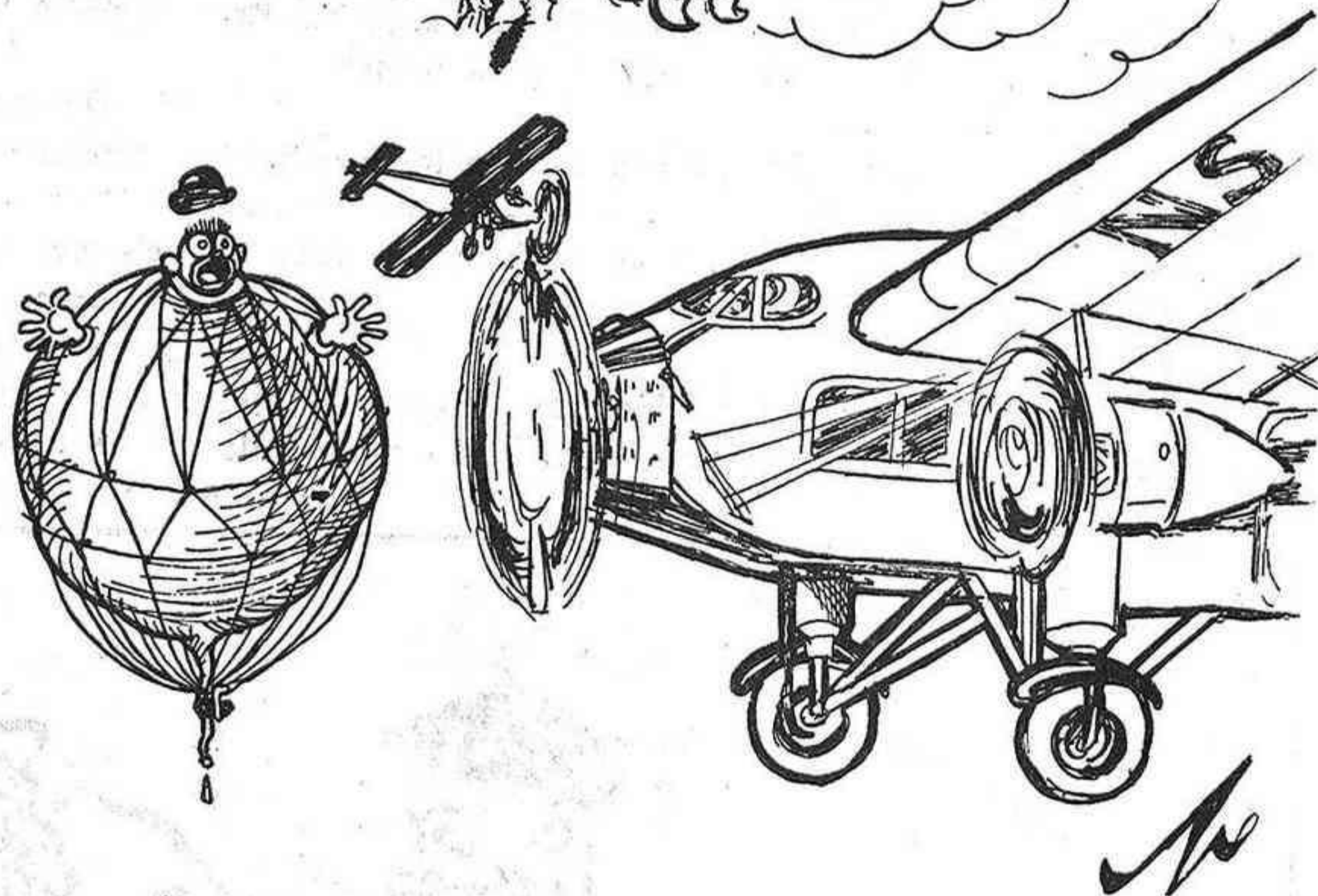
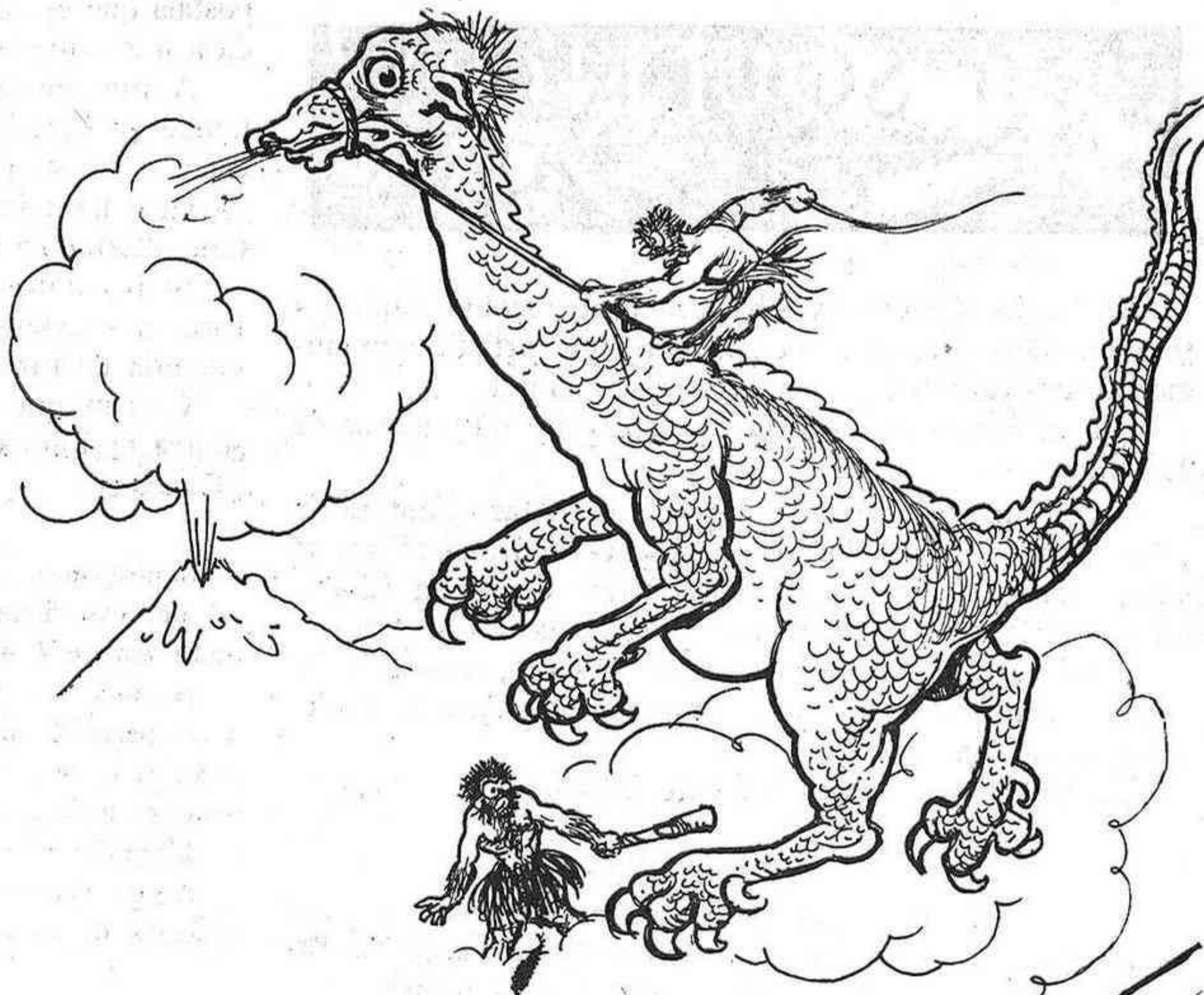
L'Enric Borràs al Nou, En Canals al Novetats, En Santpere a l'Espanyol, La Vila i en Daví al Romea, Elena Jordi a l'Apolo, la Casals al Talía.

Potser serà de l'única manera que no veurem cap còmic per la Rambla. Suposem que tots treballaran.

UN CONFLICTE

Es busquen tres o quatre primers actors catalans pel Novetats, Apolo i Talía.

També es cerquen primeres actrius, perquè també en manquen.

L'ETERNA VICTIMA

El peató d'ahir; del d'avui, no cal parlar-ne; i el de demà...

En canvi no saben què fer-ne dels actors genèrics. N'hi ha tants!

NOVA COMPANYIA?

Corre amb molta insistència la formació d'una nova companyia catalana a base d'En Montero.

Podria molt ben ésser que anés al Còmic, després de l'estrena d'una revista titulada "Cleopatra".

Una advertència: aquesta revista no és d'En Sugrañes. Ho diem perquè no hi hagi confusions.

LA CRISIS DEL TEATRE.

Els teatres gairebé tots estan tancats i diu que és degut a la crisi.

—A la crisi de què?

—A la crisi d'autors.

—Si el que sobren són actors.

—Però manca l'obra. Quan hi ha obra, el públic hi va encara que hi mori de calor o de fred.

ESQUELLOTS

Alexandre Cardunets s'ha proposat recollir, amb els seus dibuixos originals, tot allò que sigui artístic i monumental dels carrers i places de la nostra ciutat.

Ara acaba de publicar la tercera sèrie, que consta de deu dibuixos.

Carrer del Malnom, Sta. Maria del Mar, Font de la plaça Santa Anna. Portal de Santa Madrona, Encants vells, barri gòtic, carrer del Rec, carrer de Santa Llúcia, carrer del Pou de l'estanc i els claustres de la Catedral.

Tots ells dibuixants amb mà de mestre, com sols ho sap fer En Cardunets, d'un temperament d'artista i d'enamorat de Barcelona.

No en va ésser president del Círcol Artístic.

Uns malalts que volien ésser guarits pel doctor Asuero, en veure que aquest no podia complaure'ls amb urgència, l'atropellaren, apalissant-lo i trepitjant-lo de mala manera.

Fa mala espina, la veritat.

En primer lloc, qui fa això no deu estar gaire malalt ni deu ésser gaire paralític. En segon lloc, s'hauria de esbrinar si aqueixos pacients actuaven per encàrrec d'algú que gaudeix de perfecta salut.

L'altre dia va anar a les oficines de l'Exposició una representació de les arts gràfiques, venedors i editors de

postals que es consideren perjudicats per l'exclusiva donada a uns senyors per fer fotografies de l'Exposició.

A més de perjudicar a aquests industrials, de retruc també en surt perjudicat l'Estat; la manca de postals ha estat la causa que turistes i àdhuc els ciutadans no hagin enviat a llurs familiars i amics mils i mils de postals; per tant, l'Estat ha deixat de vendre una infinitat de segells.

Si fos lliure el pendre fotografies i la seva publicació, fóra més extensa la propaganda per l'Exposició i per la vinguda de turistes.

Creiem que imperarà el bon criteri, es rescindirà el contracte i hi sortiran guanyant els industrials, l'Estat i l'Exposició.

Bonica, molt bonica i molt historiada, la font monumental del cap d'amunt del Passeig de Gràcia. L'autor aconseguirà amb ella un premi de festa major.

En una nota municipal s'ha dit que allò serà un redós per a les persones d'edat. I l'artista Borell i Nicolau, en la mateixa nota, explica que un dels carros que predomina en el grup escultòric, simbolitza la Mort.

Magnífic lloc, doncs, per a la meditació.

Algun vell coneixem, però, que preferirà meditar entre les estàtues de la Plaça de Catalunya.

D'una nova teatral, de caràcter oficiós, que aqueixos dies ha corregut pels diaris:

"La premsa americana ha comparat l'actor català X, amb els més eminents tràgics italians".

Com si sentíssim En Nolla:

—Jo sempre li havia dit: Tu t'assembles molt a En Zacconi.

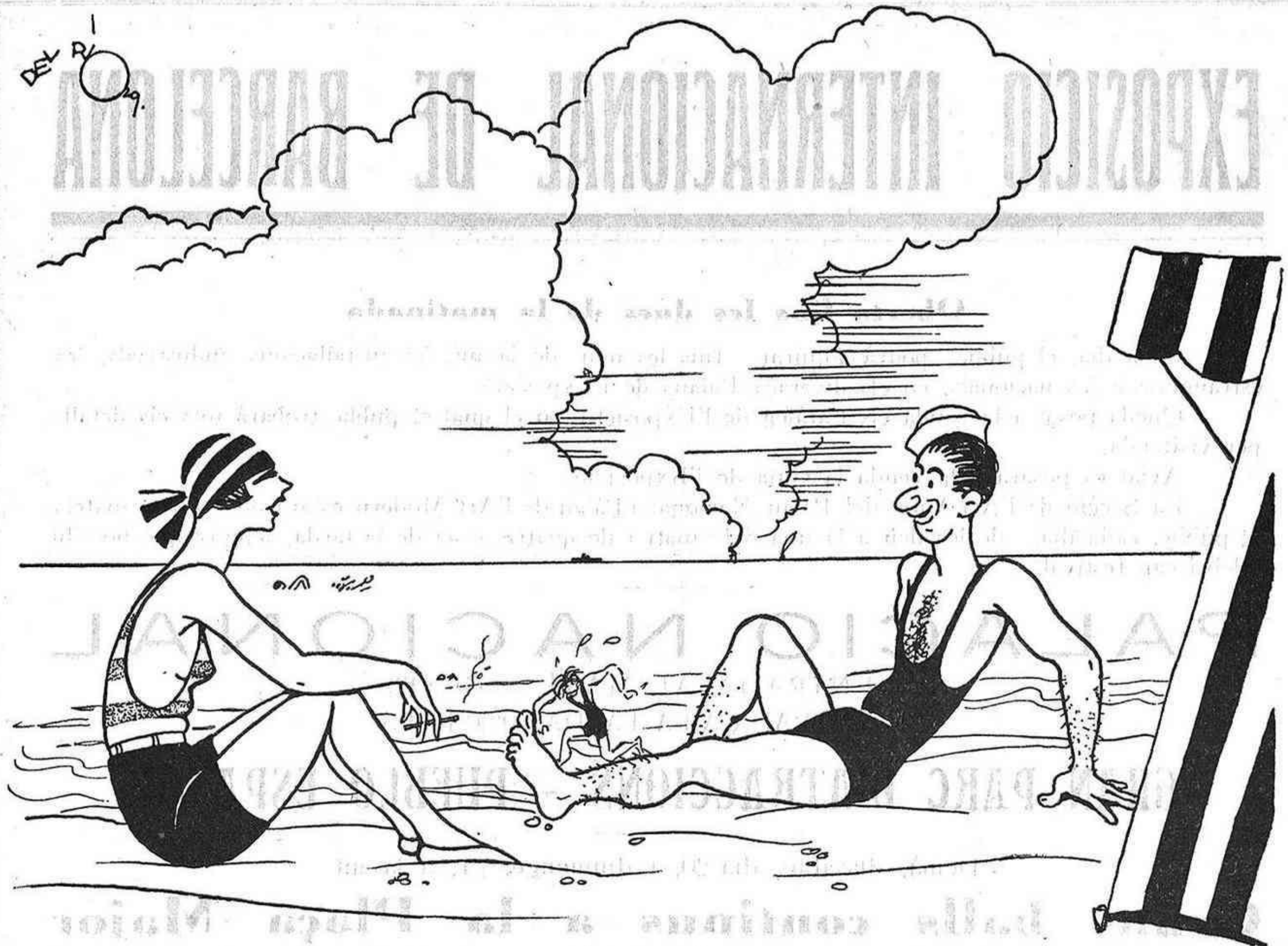
—En què?

—En què a tots dos us agraden molt els macarrons.

L'OBSESSIO DEL DIA

--Perdoni! L'havia pres per l'Asuero.

Ella. —Jo, al meu marit, no li oculto res.

Ell. —Ah! A ell tampoc?

Aquests dies, a la premsa tot són comentaris a la Constitució. N'hi ha per a tots els gustos i de totes les mides. Tots, però, o la majoria semblen coincidir en un sentit poc favorable.

Algú ens ha dit que de la Constitució no hi ha res.

Senzillament: es que el Govern—cosa molt lloable—, vol protegir la premsa.

Un espanyol vol travessar l'Atlàntic en canoa, desde l'Havana a Sevilla.

Però, home, es marejarà! Que no es recorda que per aquesta mena de travessies hi ha Transatlàntics?

L'Ajuntament ha rescindit el contracte que tenia amb l'arrendatari de les entrades de l'Exposició.

Sembla que ha estat per no haver aquest pagat el termini d'un milió i mig de pessetes a què s'havia compromès.

Això de les pessetes sempre porta molts mals de cap.

Ara que hi són, no podrien també rescindir el de les postals de l'Exposició, que és una cosa molt sèria?

A veure si ho arreglem!

J. C.: Sí, senyor: va al cove. Perquè encara no està tan bé com voldríem.

M. R.: No està prou bé.

M. A. i S. (Balaguer): Vostè ens pot enviar coses molt millor que les "Festes de barri".

E. C. (Malió): Els versos de Becquer que ens envia, traduïts tan llastimosament al català, no ens plauen. I van al cove. No pel que tenen de Becquer: pel que tenen de vostè.

J. V.—Poc interessant.

"Pell".—El dibuix està bé de dibuix i d'intenció. Però no el publicarem. Volem fer tots els possibles per tal que no sigui dit que els atacs vénen de la nostra part. Envieu altres coses.

Ll. R. C.—Ho passem a "La Campana".

P. G.—En efecte: a la impremta s'han perdut alguns originals. El dirigit al senyor Ll. C. no el vàrem rebre. Pot, així, seguir enviant.

E. I.—L'original a llapis, esperant que vostè ens l'enviés escrit amb tinta, vàrem destruir-lo. Aquest que ens envia és massa llarg. Pensí que són molts els col·laboradors espontanis, i nosaltres disposem de poc espai. Envieu quelcom més curt, perquè tenim ganes de complaure-la.

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

Cada dia, el públic podrà admirar, fins les nou de la nit, les instal·lacions industrials, les estrangeres i les nacionals, en els diversos Palaus de l'Exposició.

Queda posat a la venda el Catàleg de l'Exposició, en el qual el públic trobarà tots els detalls per visitar-la.

Aviat es posarà a la venda la Guia de l'Exposició.

La Secció de l'Art Antic del Palau Nacional i Palau de l'Art Modern estarà oberta així mateix al públic, cada dia, de les deu a la una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no s'hi celebri cap festival.

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS
ENTRADA A LA TARDA, 0'50 PTES.

GRAN PARC D'ATRACCIONS - PUEBLO ESPAÑOL

Demà, dissabte, dia 20, i diumenge, 21, a la nit:

Grans balls continus a la Plaça Major

Per a aquests Balls, les Senyores que llueixin Mantons de Manila, tindran l'accés lliure al "Pueblo Español".

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat

Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

PREUS:

Tots els dies des de les nou de la nit, l'entrada al recinte de l'Exposició serà de 1 pesseta
Entrada de cotxes al recinte 2 »

AVIS. — Aquests preus regiran totes les nits, excepte els divendres.

IMPORTANT. — Queda suspesa, fins nova ordre, la venda de Carnets i Abonaments d'entrada a l'Exposició.

Les entrades al recinte de l'Exposició sofreixen un augment de cinc per cent per impost de "Protecció a la Infància".

PALACIO NACIONAL

Dissabte, 20 i diumenge, 21—Grans Concerts per la

Harmonie des Etablissements Reunis de Vienne

(FRANÇA)

85 instrumentals, dirigits per Mr. Gaston BILLET

Palau de Projeccions

Diuenge vinent, dia 21, a les deu de la nit, al PALAU DE PROJECCIONS, farà el seu debut la notable COMPANYIA DE BALLETS RUSSOS de Theodore Wassilieff.

DEU PRIMERES BALLARINES — — DEU PRIMERS BALLARINS

Nombrosa Orquestra, sota la direcció del Mestre Wladimir Nelidoff.

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Vol. I.-E. MURGER. **Escenes de la vida bohèmia**

Traducció d'E. LLUELLES. Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL

Vol. II.-ROUSSEAU. **Contracte social**

Traducció i pròleg de RAMON VINYES

Vol. III.-DIDEROT. **La Monja**

Traducció i pròleg de LLUÍS CAPDEVILA

Vol. IV.-RUSIÑOL. **Coses viscudes**

Preu: 2,50 ptes. el volum

AVIAT SORTIRÀ

Vol. V.-VOLTAIRE. **Diccionari Filosòfic**

Traducció de D. GUANSÉ. Pròleg de G. ALOMAR

Estiuejants:

Abans d'abandonar la ciutat pel camp o la platja, no deixeu d'adquirir un bon stock de llibres. Un estiu sense llibres no es comprèn. Els llibres són els millors amics.

Victor Català

MARINES

Ptes. 0,80

Alexandre Plana

**A l'ombra de Santa
Maria del Mar**

Ptes. 0,80

SALVADOR PERARNAU

LA REEL

POEMES

Pròleg d'A. ESCLASANS

Preu: 3 pessetes

Colofó de J. M. LÓPEZ-PICÓ

Un tros de paper

Reproducció d'aquest setmanari català
de l'any 1865

Preu: 5 pessetes

Lo noy de la mare

Reproducció d'aquest setmanari català
de l'any 1866

Preu: 5 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, rementant l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificar. Als corresponals se'ls atorga rebaxes.

Diu que tenim dos milions de dèficit.
No sabia que jo fos milionari!